

ДЛЯ КАПІТАЛІСТІВ НЕМАЄ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ

Як відбувається концентрація капіталу в Злучених Державах.

Журнал "Лейбор", орган американського департаменту праці, вмістить дуже цікаву статистику з "економічної кризи" в Злучених Державах. Беремо в знаки наведення економічну кризу тому, що не для всіх вона є кризою.

Ця статистика показує, що в 1929 році 504 мільйонери в Злучених Державах заробили чистого доходу стільки, скільки вартує цілий урожай бавовни й пшениці в Злучених Державах минулого року.

Це значить, що чистий дохід тих 504 мільйонерів, які не працюють, рівняється загальному доходу 2,332,000 американських працівників, які працюють і на фармах і в індустрії. Затеми, що дохід цих 504-ох мільйонерів поданий чистий, тобто, по виплаченні ними усіх видатків, тоді як дохід працівників є загальний, бо по виплаченні усіх видатків їм нічого не лишається, крім мозолів, а багато з них не полатили ще й довгі. Значить 2,332,000 фермерів, що випродукували пшеницю й бавовну, не мають нічого з тих мільйонів чи й мільярдів доларів вартості продуктів своєї праці, коли цих 504 мільйонерів збили колючі суми, хоч самі не працювали.

Дж. Л. Неп в тому ж таки журналі підраховує, що можна зробити тим багатством, що його неспрацюючи заробили 504 американські мільйонери й каже:

Ним можна заплатити цілорічну платню 615,000 автомобілевих робітників, платню найвище плачених робітників в Злучених Державах.

Департамент фінансів Злучених Держав виказує, що кожний з цих 504-ох американських мільйонерів мав в 1929 році поверх \$1,000,000 чистого доходу. Загально ж всі вони мали \$1,185,135,330 чистого доходу. Це є той дохід, від якого вони платили дохідовий податок.

Кожний робітник автомобілевої індустрії пересічно має \$37.05 тижневої платні — коли виробляє повний тиждень. Коли б ті робітники виробили всі 52 тижні в році, — чого, звичайно, ніколи не буває, — то заробили б по \$1,927 кожний за рік.

Отже розділивши дохід цих 504-ох мільйонерів на \$1,927 — матимем такий вислід: не буде цілорічна платня 615,015 автомобілевих робітників по \$37.05 на тиждень. За цю платню добре прожило б 615 тисяч робітників з цілими своїми родинами. Але так не є. Ті робітники є без праці, вони голодують, а 504 мільйонери казаться з жиру, бо не знають, що робити із своїми мільйонами.

Ці мільйонери-вампири також поділяються між собою на жирніших і худіших. 36 із них мали в 1929 році чистого доходу поверх \$5,000,000 кожний. Разом ця 36-тка заробила за 1929 рік \$350,358,785, або пересічно по \$9,000,000 кожний.

За цей дохід 36-ох людожерів можна заплатити повну цілорічну платню 181,816 автомобілевих робітникам по \$37.05 на тиждень за повних 52 тижні в році.

Але слухайте по даліше: коли в 1929 році стався крах на ньюйоркській біржі, то американський конгрес (парламент) зараз же знизав дохідовий податок, після якого державна каса втратила \$163,512,252.

Ця зniżка розділена так: \$12,316,259 знизено ріжним бізнесовим корпораціям, а \$151,195,993 поодиноким податковцям. Тимчасом по закінченні року показалося, що чистий дохід цих податковців не тільки не зменшився, але збільшився проти 1928 року на \$875,282,803 — отже на величезну суму.

Що ж сталося? А сталося таке, що якраз ті, які платять дохідовий податок, не були тими, що потерпіли від краху на біржі, зате вони були тими, яким, держава зменшила дохідовий податок.

Капіталістичні корпорації також дуже добре вижили на тій зniżці дохідового податку. Бо в 1929 році їхній чистий дохід був на \$723,774,001 більший, як в 1928 році, а дохідового податку вони заплатили на \$12,000,000 менше, як в 1928 році.

Як зросло багатство (концентрація багатства в руках одних коштом мас) мільйонерів за останніх 10 літ — свідчить така таблиця:

В 1920 р. дохід від \$1,000,000 й вище вносив	\$77,078,131
В 1929 р. дохід від \$1,000,000 й вище вносив	\$1,185,135,330
В 1920 р. дохід від \$5,000 й вище вносив	\$15,274,217,215
В 1929 р. дохід від \$5,000 й вище вносив	\$ 8,282,000,000

Так дохід мільйонерів за останні десять літ побільшився в п'ятнадцять разів, а дохід фахових робітників, дрібних бізнесменів, ріжників і ін. зменшився за останні десять літ удвоє.

Ось як відбувається концентрація багатства в руках одних коштом мас. Багаті напущають від мільйонів, дрібні бізнесмени й фермери пролетаризуються, а мільйони пролетарів залишаються без праці й без ніяких засобів до життя.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВУ БРОШУРУ КОМПАРТІ!

ВЖЕ ВИПШЛА З ДРУКУ БРОШУРА, ЯКА МІСТИТЬ В СОБІ

Резолюції Останнього Пленуму К.П.К.

Кожний партійний дистриктовий комітет повинен підрахувати, скільки копій він зможе розповсюдити і негайно заслати замовлення до Центрального Агітпропкому КПК.

Поодинокі партійні групи повинні слати свої замовлення на руки дистриктового комітету.

Дистриктовим бюроам брошури продаються по 10 центів, а ті мають перепродувати їх покупцям по 15 центів.

Центральний Агітпропком КПК.

ПЕРШОТРАВНЕВА ДЕМОНСТРАЦІЯ РОБІТНИЦТВА У ВІННІПЕГУ

Робітники Вінніпегу збираються перед будинком міської ради на Маркет Сквер для першотравневої демонстрації. На образку показано початок збирання в 7-ій годині вечером. Коли робітництво заповнило усю площу й вулиці в годині 7.45 і почало похід, то вже затемно було для фотографії. В часі мітингу промовляли одночасно з кількох трибун. (Фотографія студії Павлаюка)

ВІД ЦІПА Й ВЕРЕТЕНА ДО ДЕРЖАВНОГО КЕРІВНИЦТВА

Що пишуть у своїх листах робітники й робітничі з Радянської України до своїх знайомих в Америці.

Не буде переборщеним, коли скажемо, що ролія, яку відіграв пролетаріат і селянство Радянського Союзу за останні 13 років в будівництві соціалізму дорівнюється або й перевищує ролія всего пролетаріату й селянства всіх капіталістичних країн, що її виконали протягом минулих століть.

Такий широчезний поступок можливий лише тоді, коли пролетаріат і селянство досягне своєю міцною рукою державної керми, як це вдалося зробити робітникам і селянам в Радянському Союзі.

І от сьогодні, ще більше як протягом останніх 13 років, капіталістичний світ стараться всіма засобами засувати ту борозну, що її прорізали трудящі СРСР між двома світами, щоб так не разлила, але нічого не може взяти. Не може і не вдале тільки тому, що пролетаріат цілого світа стежить, щоб кірма державою в Рад. Союзі зїстала в руках робітників і селянства, де вони вже внесли досить велику практику в кермуванні і не випустять її з своїх рук.

Мирилом тих велитеських досягнень робітників і селян Радсоюзу можуть послужити десятки мільйонів безробітних в капіталістичних країнах і брак кількох мільйонів робітничих рук в Радянському Союзі. Цего факту не зїбють ніякі "докази", що, мовляв в Радсоюзі нічого немає, а тепер звязали там за будівництво й тільки тому там кипить індустріальне життя. Ні, не так воно є. Там нова епоха життя настала, там праця є символом трудящих, там правильний розподіл продуктів робиться поміж самими трудящими тою рукою, яка створила самий продукт.

Непохитна віра селянської бідноти в суцільну колективізацію, велитеські перемоги на індустріальному будівництві, про що подає робітник, що зїзлив село, та спостереження радянського службовця, колишнього поміщицького зарібника, дають нам тисячу разів більше матеріалу про Радянський Союз, ніж тисяча буржуазних журналістів.

Шкільна дівчина, що шойно скінчила четверту класу на селі, довідавшись про нуждення життя шкільної робітничої дїтвори в Америці, пише таке до робітника, свого дядька в Злучених Державах:

"Дядю! Нам було дивно читати про тих бідних дітей в Америці, що вони недоїдають і падають несприятим в школах. Ми бідні сироти, але ми такі не такі, бо тут за нами всі обстоюють, де б ми не пішли. Ми тепер в колективі. Озвинула в нас була ще індивідуально засіна, а я живу вже збирали колективно. Всі мають робити колективно, а що ми ще мали, то нам так дають все, що потрібно. В школі дітям видають гарне снідання".

С. Казьмирук, Рад. Україна.

Донбас, приміром, заглядає в кожне село і містечко і звідтам набирає робітників та посилає в підземелля, де лежать велитеські вугільні багатства. Найкраще про це говорить в листі до Америки такий сільський робітник з Донбасу, який поїхав туди з села.

В Донбасі нас базалиїв є 20 осіб. Дорогу нам сюди заплачено (по 20 карбованців) і також заплатилися налад тим, що проробять 6 місяців. Працюємо в шахті коло кам'яни. Платню маємо від куба. Нас працює троєх разом і за зміну легко виготовимо куб, за що отримуємо 20 карбованців. Буду тут до 15 квітня, бо на такий термін дав згоду. Все підприємство зацікавлене, щоб мати кадрових робітників, з якими можна виконати завдання, яке підприємство взяло на себе, бо "лігунами", які перебігають з роботи на роботу не можна буде виконати завдання відлости. В нас навіть вираховано, скільки має дати кар'єр кам'яни в день, шахта вугілля, завод заліза.

Робітники, що працюють добросовісно, доброякісний їх вибір, стежать за державним майном, — такі об'являють себе ударниками. Такі бригади взаємно вислідують одна другу на соціальне змагання. Все це в великим зацікавленням робиться і преса відмічає успіхи і неуспіхи.

Кілька слів про культурне життя: при байраку мається червоний куток; читаємо газети, книжки, випускаємо стін-газети. Збираються установити радіо. Хто хоче, запнується на безплатні заочні курси, залежно від попередньої освіти, можна на підготовчі в Технікум десятиклас, майстрів а також в ВУЗ. Дивлячись, хто який має стаж. Я записався на курси майстрів, хоч під цю пору займаюсь кіномеханікою. В місці є цікаві заочні радіо-курси. Слухаю часе радіо і слухають лекції, бо професори передають знання по ріжним питанням десятками тисяч, які заучують, записують. Взагалі дуже багато занять. По за курсами я ще належу до редакційної колегії в байраку обрано мене старостою, де поміщувати 35 душ; також є головою крамничної комісії Церобкоопу (Центральний Робітничий Кооператив, який налічує 100 крамниць), рівнож є членом ударної бригади по соціальним змаганням.

Робітники тут на всій нещасливій випадок забезпечені страховою (абукураційною) касою. Приміром, я був пробив трохи собі палець, що взяло 6 день, поки загоївся. В той час я не робив і мені виплачено страх-касою за ті дні по 2 карбованці і 32 копійки після ставки за кожний день.

Пишть мені все, все! Відповідати му. Пишть, чи скоро буде готова ракета до полету на Марс. Пишть також про американську науку. Чи багаті там не є робітники проти Рад-вллади? Після преси трудно судити. Правда, преса — це велике досягнення робітників, вона виходить з робітничих центів. Але мені здається, що це є багато робітників, які бояться соціалізму. В мене така думка, що вилучити війна проти нас, а тоді буде всевітня революція (Хай живе!!!). Пишть мені про американський робітничий рух.

Щиро вітаю вас, Штундук Ф. Донбас, Радянська Україна.

Вище наведений лист нам говорить, яку широкую участь беруть радянські робітники в будівництві вільної робітничої країни, та яке трактування робітників, коли "промисловість" опинилася в їх руках. Радянський державний апарат так сильно спаяний з робітниками й селянами, що буржуазні такі апарати не можуть похвалитися в тим відношенню навіть соціалістичною частинною.

Нище, знову, варту зупинитися на листі радянського робітника, колишнього павильонного зарібника, який пройшов всі етапи Жовтневої революції. Він був в Америці, вїхав в часі революції до СРСР через Владивосток, був червоною партизаном в Сибірі, а зараз працює на Україні. Він пише:

"Дорогий Друже!

З чого тобі почати писати? Почну з Криму, де я підремонтував здоров'я й по дорозі в Україну заїхав на Дніпробуд. Документи мої дозволили мені залізти "в мишачу дірку", як то кажуть. Друже мій! Я не можу описати тобі так ясно, як би ти мів побачити власними очима. Але уяви собі: ти їдеш через кічкаський висячий міст, який по своїй конструкції і красоті числиться сьомим в світі. Цей міст через Дніпро у самому вузькому місці, де воно доклеоче між двома скелями і побиваючись об них, старається вирватися на широкій простір до острова "Хортинця". Де колись наші козаки пишались красою природи, твердилося, куди тодішні гармати не доносили набоїв ні з одного берега; куди з великими труднощами доставалися козацькі човни по бурхливих хвилях. І ось цей міст, по яким тепер мільйони тон будівельного матеріалу перевозяться, який дивився 25 літ з висока на ревуційний Дніпро, — буде знесенний й там будуть пливати, пародити введедекій будучини. Над цим мостом буде піднесено воно на 37 метрів, а його забереється аж на Сибір і поставиться над річку Єнисей.

Але ось ти спускаєшся з того мосту у велике селіще німемської колонії — Кічкас. По вулицях тисячі робітників спішають на автобусах і автомобілях; чути гулу на гармоніях, регочуться наші парубки й дівчата. Тут проходить переродження села на індустріальне місто. Вся ця метушня є останньою в історії Кічкаса, бо на друге літо тут буде морське місто — гуляйка для морської істоти...

Переходимо на правий беріг Дніпра. Величезна кантора Молодий парк. Лісопилальні заводи. Гори ліса — кругляків. Американське містечко інженерів — обсіняків. Тут вони устроїлися неогоріше. На запит, як подобається їм працювати в робітничій країні, відповідають, — "файн". І тут же думка майнула, що коли б вони вже собі забиралися, бо дуже дорого нас коштують... Тут бачимо камінно-дробильний завод. Величезні каміння, падаючи у кіш, страшенно гуркотять. Внизу перед виходом із коша дві сталіні велитеські лопати плещуть, ніби в долоні, великі каміння на кусні, струї води поливають весь час. Сильний маховик підганяє: ще, ще, ще. І так без кінця.

Цементована гребля. Снують паровози з вагонетками, побіраючи тисячі тон змішаної маси для греблі. Десятки американських дократів кланяються своїми ковшами цементу. Механіки хватають разом за півдесятка ручок, а сигналізатори викрикують: "Віра!" "Майна!" вгору! вниз! Внизу велитеські вінтообразні люки для турбін обліваються цементом. Це місце, де ми запражемо воду у 800,000 кіньських сил.

Переходим на лівий беріг Дніпра. Воду пушено лівим руслом поміж биками. Вода реве, протестує, що на дорозі її поставили більші перепони, ніж природні пороги Дніпра. От Цементовані ворота. Це вхід до кітловани, де будуть підійматися й опускатися пароплави. Широке кітловані, які будуть наповнюватися через люки водою й закриватися сталінними заставами штольї. Це все замовлено в Норвегії. Красивий білий міст з лівого берега тільки що відкрито. Майбутнє місто Хортинця буде соціалістичним замком, що простягаться на площу 3 кілометрів ширини та 7 довжини. Стоїш на березі й з насолодою спостерегаєш, як рівно через кожних три хвилини робиться вибух. Це рууть каміння для цієї греблі. Цей вибух знайомир, але не лякаєш його, це ж фронт не горожанської війни, а фронт праці над соціалістичним дитинцем Дніпробуду.

12-го лютого, 1930 року, як член харківського Окружного Комітету був присутній на першій обговоренні плану проекту "Трактобуду", що біля Харкова. Ми, члени, перші їздили на чисте поле. Тепер там працює 20,000 робітників. Там вже велике місто, навкруїльній плані будування за чотири роки!!!

На днях я зустрінувся з старим партизаном з 1921 року, який приїхав з Кузнецкого білтепу. З насолодою розповідає про вугільні запаси. Вугільний пласт у 30 метрів на глибині 14-ох футів, а є місце, що робітники просто зверху копають лопатами й кирками і носять лопотами в куки. Ну, це ж радість! Це ж ми наносимо ніж в серце контрреволюції! Хай навіть полопаять всі Пуанкаре, Бріанні, Рамзіні, то п'ятилітка буде виконана за чотири роки. Кілька слів про себе. На днів сповістив, що заберуть знову до Харкова, як найдеться замістити на мое місце. Дружина працює в державному театрі "Березіль". Пишть!

Вані І. Ф. Окишук, м. Балки, Україна.

Таких матеріалів наспіває до Америки від друзів і знайомих все свіжих кожного тижня і в них відбивається дїйсне життя радянського суспільства, воно описується самими учасниками будування робітничої країни, піднесення її на вищій ітабель культурі й техніці. Це роблять ті, що пер революцією мали до діла включно з веретеном і ціпом.

— К. Андріушківич.

Франків, Масс, 3. Д.

УТВОРЕННЯ "УКРАЇНСЬКОГО ВОЛИНСЬКОГО ОБЕДНАННЯ".

Петлюрівська "Українська Нива", що виходить у Луцьку, на Волині, повідомляє про недалеке утворення т. зв. "безпартійної української організації" під назвою "Волинське Українське Обеднання" (ВУО). Обеднання поділятиме політику безпартійного блоку співпраці з урядом. Організують його петлюрівські депутати до польського союму на чолі з Певним.

Утворення Волинського Українського Обеднання — це червогий вияв хунвіства петлюрівської зграї, що звля своє кубло на Волині.